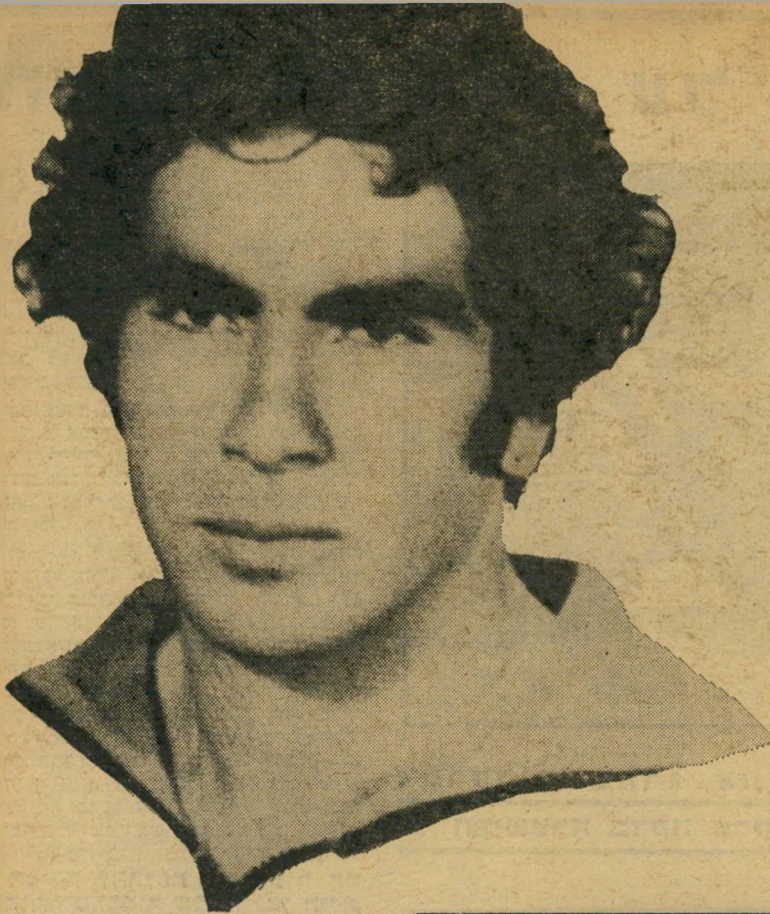

הרצלני?

— שבוע פה ושבוע שם. היה מופיע. ישן כמה לילות. וכשהיה נדמה לו שהוא הופך מיטרד, היה פשוט קם והולך.

הוא חיפש מיקצוע מכניס, מספר הגיס, צמח. ורצה לקנות דירה משלו. כי הצבא לא עזר לו בדיור. בהתחלה הוא עבד אתי קצת בשיפוצים. אחר-כך קיבל רישיון למוניט והיה נהג שכיר. יותר מאור חר ניסה לעבוד ביהלומים בנתניה. היה נהג-משאית באוטוס. ולפני שנהרג עבד כ" פועל-דפוס במפעל אניה. אבל לא היה מרוצה שם וחיפש עבודה אחרת.

נוסף על תאונת-הדרכים שאירעה בצבא. היה הרצל מעורב בתאונות-דרכים נוספות. אבל אף פעם לא באשמתו. טוען אבי רמתי. אחרי השיחרור נסע עם בן אחותו. וכשעמדו ברמזור אדום דפקה אור תם מאחור משאית שאיבדה את הבלמים. אחרי שהתחיל לעבוד על המוניט, היתה לו התנגשות עם נהג שלא ציית לתמרור עצור, ושבועיים אחרי-כן שוב היתה לו תאונה. גם היא לא באשמתו. באותה צומת שבו נהרג, צומת השומר ורחוב שרת. פשוט לא היה לו מזל בחיים. לבחור.

גיד כרגל. והוא היה בגבס כחודשיים. הוא היה בחור בלי מזל. ולא רק בכדורגל. כשסיים את בית-הספר, החל הרצל עובד עם גיסו, צמח, בשיפוץ בניינים. הוא עבד תמיד בחריצות. מספר צמח, והיה גומר כל דבר מהר כדי לרוץ לכדור רגל. הוא היה גם משחק עם הילדים שלי ומאמן אתם. היה לוקח אותם לסרטים. וכשבגרו, היה מדריך אותם בענייני בגדים ובחורות. הוא אהב מוסיקה ושגא סמים. ואת זה החזיר בליבם של כל ילדי המיש-פחה, כמו אח גדול.

בצבא שירת הרצל כנהג-אמבולנס, אח-

העדות
נגבה ברזני (מימין) ורי אריאלה אשכנזי, ש' בילו עם הרצל עטיה את הערב האחרון בחייו. דיבריהו מפריכים את גירסת ה' מיטטרה, כאילו שוטט הגייפ במקום האסון עוד לפני שקרתה התאונה הקטלנית.

רי שנאלץ לעזוב יחידה קרבית בגלל פציעה. בתקופת הצבא. מספר אבי רמתי, כמעט שלא ראינו אותו. סוף סוף היתה לו פינה משלו. חדר בבסיס שהיה יכול לסדר לפי טעמו, והוא בילה את רוב הזמן בבסיס. זמן קצר לפני השיח' רור נפצע הרצל בתאונת-דרכים. כאשר ניסה למנוע התנגשות קטלנית. שבר את ההגה ונסל לתעלה. עשו לו 12 תפרים בראש, אבל הוא היה גאה בכך שהציל את חייו הגוססים שבריקבו.

קדיש אחרון לאמא

אחרי שהשתחרר, ממשיך אבי רמתי. הוא חזר לחבורת שנהגה להתאסף ליד קולנוע רמת-גן, ותמיד היה עליו ומצי' חיק, ממש מסמרי-הערב. לכולם הוא קרא, עיוני, ותמיד היה לו חיוך על השפי' תיים. הרצל לא גר אף פעם במקום קבוע

את השבוע האחרון לחייו הקדיש הרצל לחיפוש עבודה חדשה. אך גם שבוע זה עמד בסימן המוות. ביום רביעי שלפני התאונה, מספר צמח ראובן, היתה אז כרה לאמא של הרצל, והוא אמר קדיש. לא ידענו אז, שיומיים מאוחר יותר נצי' טרד אנחנו להגיד קדיש עליו. המיסכן חסך כסף כדי לטייל בקנדה, ונהרג ממש לפני שחלום-חייו עמד להתגשם.

אזהרה

מאוחרת מדי

י זם לפני מותו, בחוף שרתון בתל-אביב, שם ביקר באופן קבוע. הכיר הרצל עטיה שלרש נערות חושבות אור-יהודה — נגבה ברזני, אריאלה אשכנזי ותיקי בוארון. הוא מצא חן בעיני מהרגע הראשון. מספרת נגבה ברזני, החיילת. והקסים אותנו בעלילות שלו. הוא היה מאוד מבדה.

קבענו להיפגש למחרת, והרצל בא לקחת אותנו עם דוד פטאו, זה שנפצע קשה בתאונה באותו לילה. ישבו כדירה של אבי רמתי, שמענו מוסיקה, והרצל סיפר כל הזמן בדיחות. בערך בשתיים עשרה וחצי ביקשתי שנלך הביתה, והרצל דויד לקחו אותנו בגייפ הפתוח חזרה לאור-יהודה. בדרך הביתה, הרצל אמר לדוד לנסוע בדרך הקיצור ברחוב השומר. אבל דויד לא רצה. אני חושבת שהם לא ידעו בכלל שיש שם מחסום.

נפרדנו באור-יהודה, וקבענו ללכת למחרת ביחד לים. בשבת בבוקר חיכינו וחיכינו, ורק יותר מאוחר, כששמענו חדשות, הבנו מה קרה. שלושתנו היינו ממש בהלם.

דויד פטאו (22) עדיין מאושפז בבית-החולים ביילינסון, ומצבו משתפר. רק לפני ארבעת חודשים הוא השתחרר מ' הצבא. מספרת אמו, גזימה, והתחיל לעבוד בתור סוחר-תמונות. אני לא מבינה (המשך בעמ' 36)

הדתית רצונה אותו!